

Kratochvilné myškuntálie s Emou a Tondou

aneb Rodinné prázdninové krátky v Praze



Kratochvilné myškuntálie s Emou a Tondou

jsou pražskou letní hrou pro rodiny s mladšími dětmi.

Jde o soubor osmi herních sešitků navázaných na osm knížek pro mladší děti, jejichž společným tématem je Praha.

1. Ád'a spadla do kanálu od Sylvie Francové
2. Ďasík a Ďáblík od Ivony Březinové
3. Dlouhá noc muzejní myši... od Radka Malého
4. Dům číslo 226 od Jany Šrámkové
5. Stavěno anděly od Marka Podwala
6. To je metro, čče! od Milady Rezkové
7. Tři zlaté klíče od Petra Síse
8. Veverka a Myška v Praze od Jarmily Marešové

Každý sešítek obsahuje výpravu za poznáním inspirovanou jednou z knížek. Dále pak aktivitu, buď v podobě výtvarného tvoření nebo například pokusu.

- Přečíst si vybrané knížky není k hraní nutné, ale nic tím nezkažíte.
- Také není nutné hrát všechny hry. Je to jen na vás.
- Má to být hlavně zábava.

Pokud se vám hry budou líbit, budeme rádi, když nám napíšete na suteren@mlp.cz.

Na základě hry se lze zúčastnit i kvízu Emy a Tondy na: <http://bit.ly/myskuntalie>

Citace:

FRANCOVÁ, Sylva. Áďa spadla do kanálu, aneb, Putování dávnou Prahou. V Praze: Albatros, 2018. ISBN 978-80-00-05043-0.

Toulky Prahou černobílou. Vyšehradskéj.cz [online]. [cit. 2021-5-5]. Dostupné z: <https://vysehradskej.cz/toulka-prahou-cernobilou/>

Šumivá limonáda. VIDA! [online]. Brno: VIDA! science centrum, 2021 [cit. 2021-5-5]. Dostupné z: <https://vida.cz/blog/sumiva-limona-da>

Áďa spadla do kanálu od Sylvy Francové



Áďa bydlí v Praze. Je hrozně zvědavá a se svojí nemocnou sestřičkou Niky už se doma pěkně nudí. Vydá se tedy na malý průzkum okolí, ale stačí jeden neopatrný krok a bum... Áďa spadne do kanálu. Tam potká krysáka Emanu, který ji vezme na procházku pražským podzemím. A není to lečjaká procházka. Áďa brzy zjistí, že dokáže cestovat nejen prostorem, ale i časem. Dozví se spoustu věcí z pražské historie a snad najde i lék pro Niky.

Dnes to vypadalo na pěkně nudný den. Tonda dostal za úkol uklidit v knihovně prach z nejvyšších polic, protože byl ráno hubatý na maminku. Teď tu balancoval na poslední šprušli žebříku a mrmal si cosi pod vousky, když mu do oka padl ručně psaný nápis na hřbetu kožené vazby: *Fotoalbum dědečka Jana z Vodičkovy.* “Emo, polez sem,” zavolal na sestru. “Našel jsem něco zajímavého. Je tu staré fotoalbum po pradědečkovi.” Společnými silami pak snesli album dolů. “Jé, podívej, jaké měl praděda kníry, stejně jako má tatínek,” zvolala nadšeně Ema. “A podívej sem, tohle je Václavák.” “Hm,” ale vypadá trochu jinak. “Koukej, tady je něco úplně jiného než dnes.” “Nediv se, svět se mění,” mudroval Tonda. “Kašli na prach, brácha. Jdeme na výpravu!” zavelela Ema. “...a nezapomeň ty fotky.”

Na kterém náměstí stávala Krocínova kašna?



Toulky starou Prahou

Dav je doslova vynesl
na Muzeu z metra.

Ted' stáli pod koněm a
rozhlíželi se.

"Tak kterou fotkou
začneme?" zeptala se Ema.

"Asi tou s fontánou
u muzea," rozhodl Tonda a
klusal si smočit tlapky.



To to letí!

Vaším úkolem je porovnat staré fotografie z alba pradědečka Jana se skutečností.

Tonda a Ema doporučují knihu

Vydejte se na fascinující pout' Prahou po stopách hlavních architektonických slohů a připomeňte si, jak je krásná!

Hravý interaktivní průvodce vám představí hlavní rysy jednotlivých stavebních slohů na neznámějších pražských památkách, jako je např. bazilika sv. Jiří, katedrála sv. Víta, Letohrádek královny Anny, Valdštejnský palác, Stavovské divadlo...



Domací šumivá limonáda

Na jednu sklenici lahodné limonády budeš potřebovat:

Skleničku a plastovou lžičku
2 dcl studené vody
3 čajové lžičky cukru krupice
Šťávu z půlky citronu
1 čajovou lžičku jedlé sody

Do sklenice s vodou nasyp cukr a nech rozpustit.
Poté přisyp jedlou sodu a zamíchej.
Nakonec vlij šťávu z citronu.

A co se stalo?

Mezi kyselinou citronovou a zásaditou jedlou sodou došlo k chemické reakci, která vyvolala bublinky, které tak příjemně perlí na jazyku.



Řehtající trh na okraji Prahy

Koňský trh patřil k nejdůležitějším tržištím Nového Města pražského, založeného králem Karlem IV.

Tam, kde v dálce vidíte, dnes i na fotografii, Národní muzeum, stála do konce 19. století Koňská brána. Branou se vcházelo do města z Královských Vinohrad. Ty byly samostatnou obcí až do roku 1922, kdy se připojily k Praze.

Co už také na fotografii nemůžete vidět, je Vinohradský potok, který prý protékal prostředkem náměstí. To jsou věci, co?

Na fotografii však nehledáme ani potok, ani žádnou budovu, přesto tu něco chybí. Je to místo, kde si lidé dávají často schůzky. Tak co, už víte?



Pohled do Můstku k Muzeu Království českého



Pohled od Muzea Království českého k Novému německému divadlu

Nanana, nananá, nanana, nananá, ...

Při pohledu od fontány před Národním muzeem směrem k Hlavnímu nádraží lze na fotografii vzadu zahlédnout Státní operu Praha, kde k lepším výkonům zpěvaček pomáhala svými výstupy na jevišti naše prababička. Opera v době svého vzniku, v roce 1888, však nesla název Nové německé divadlo. Zatímco budova od svého postavení příliš nezměnila svůj vzhled ani účel, její název se měnil s každým novým politickým režimem. Za druhé světové války tak nesla název Německá opera, po osvobození Divadlo 5. května, za komunistického režimu pak Smetanovo divadlo a po revoluci od roku 1992 Státní opera Praha. Státní opera má však nestálé sousedy. Už víte, co je na fotografii jinak než dnes?



Křižovatka na Městku

Každá pražská myš ví, kde je Můstek!

Tento název se dochoval už ze středověku, kdy zde byl můstek přes vodní příkop, oddělující Staré a Nové Město.

Místu se prý také říkalo „na kolotoči“, neboť tu vždy panoval čilý ruch, což není nic pro nás myši.

Jak můžete vidět na fotografii, jezdila tu svého času i tramvaj.

Na fotografii vpravo si můžete všimnout i slavného Paláce Koruna, který byl postaven v roce 1911 v secesním slohu.

Na fotografii je však něco jinak než dnes. Trochu ti napovíme. Dominantním prvkem je něco, co nám všem, vám lidem i nám myším, měří čas stejně. Tak co, už víte, co je se změnilo?

Košská brána sloužila i myším

Historická budova nynějšího Národního muzea, tehdy Muzea Království českého, byla slavnostně otevřena v roce 1891 na místě Koňské brány.

Šlo o velkolepý projekt té doby a dodnes tvoří nepřehlédnutelnou dominantu Václavského náměstí.

Architektem budovy byl Josef Schulze a na výzdobě vnitřních prostor se podíleli významní umělci své doby, jako například Vojtěch Hynais, Václav Brožík nebo Julius Mařák.

To, co je však na fotografii jinak než dnes, je něco úplně jiného. Něco co má blíže ke koňskému povozu. Už víte, co to je?



Pohled od Muzea Království českého směrem k Městku